సంధ్య వెలుగులో ప్రకృతి విరగబడి నవ్వినట్లయింది. ఉత్తర దక్షిణాలుగా వున్న దూరపు కొండకు వామభాగాన సూర్యుడు అస్తమించబోతున్నాడు. గాలులు, ఒత్తుగా పెరిగిన వృక్షాలను దూసుకుపోతూ శ్రావ్యంగా సంగీతం పాడుతున్నాయి. రంగుల పిట్టలు బంగారు కాంతులలో పల్టీలు కొడుతూ అనేక శ్రుతులలో అవ్యక్తమైన రాగాలు పాడుతున్నాయి. మదనుడు పిట్టగోడ నానుకుని సూర్యాస్తమయ శోభను తిలకిస్తున్నాడు. అతని కొంత దూరంలోనుంచుని వారి మేడ క్రిందకు తొంగి చూచాడు అనేకలోయలు. లోతుగా ఎక్కడో పాతాళంలో చిందరవందరగా వున్న రాళ్ళను దూసుకుపోతూ ప్రవహిస్తోంది సెలయేరు. అప్పటికే సంధ్య చీకటి తుటెలుగా లోయలో వ్యాపించింది.

ఇద్దరూ అట్లా మౌనంగా కొన్ని క్షణాలు గడిపారు.

"హరీ .. అటు చూడు...ఆ పర్వతానికి వామభాగాన అస్తమిస్తున్న సూర్యుడు ఎట్లా వున్నాడో...ఓ మహానుభావుడు భౌతిక దేహాన్ని విడువగా దహనసంస్కార సమయంలో జ్వలించి ఎఱ్ఱటి కాంతులు వెలికివచ్చినట్లు.."

హరి పులికి పడ్డాడు. "అబ్బ!...ఏమి ఊహా...అంతకంటె సుందరమైన అలంకారమే దొరకలేదు..అయినా ఆ దృశ్యం అంతరమణీయంగా వుంటె నువ్వు బీభత్సం చేసి వదిలావు."

'ఏమో!...నాకట్లా అనిపించింది... అన్నాను."

"అందుకే నీ కవిత్వం అంటే నాకు మంట. రివ్వున వీచిన గాలికి రాలిపోయే ఆకులను...భూతవైద్యుణ్ణి చూచి పారిపోయే దెయ్యాలా వున్నాయంటావు...చచ్చు ఊహాలూ.. నువ్వూను"

"నాకట్లా రాయడం సరదా అంటావా? ...నాకు అప్పుడు అట్లా అనిపిస్తుంది... అట్లా రాస్తా..."

"సరే! నీ ఇష్టం వచ్చినట్లు రాయి ఎట్లా రాస్తే ఎవరికేం కావాలి..."

ఆ ప్రస్తావన అప్పటికి ఆపేశారు. ఇద్దరూ వచ్చి మౌనంగా రెండు కుర్చీలలో కూర్చుండిపోయారు. భానుడు అపరాంగన ఒడిలో ఒదిగిపోయాడు. గగనతలాన మబ్బు దొంతరల చివరలు ఎఱ్ఱనై సౌందర్యాన్ని చేకూర్చుకున్నాయి.

మదనుడు ఆ అరణ్యప్రాంతపు ఫారెస్టు ఆఫీసరు అరవిందుని ఏకైక పుత్రుడు. అరవిందుడు మదనుణ్ణి అల్లారుముద్దుగా పెంచాడు. మదనుడి రెండో ఏట అతని తల్లి పోయింది. అప్పటి నుండీ మదనుడిలో తన భార్యను చూచుకుంటూ అతి గారాబంగా పెంచుకున్నాడు-అరవిందుడు.

మదనుడి బాల్యమిత్రుడు హరి. హరి తండ్రి అరవిందుని ఆప్తమిత్రుడు. ఈ రెండు కుటుంబాలకూ మైత్రి తరతరాలుగా వర్ధిల్లుతోంది. హరి రాకపోతే మదనుడు తత్తరపడిపోతాడు. ఈ భవనానికి నాలుగుమైళ్ళ దూరంలో వున్న పట్నంలో హరి వుంటాడు. హరి ప్రతిరోజూ ఒక్కసారైనా వచ్చి మదనుణ్ణి చూచిపోతుంటాడు. హరి రాకపోతే మదనుడే తన తండ్రి కారులో పట్నంవెళ్ళి హరిని కలుసుకుంటాడు.

ఇద్దరూ కలసి బి. ఏ. దాకా చదివారు. ఆ చదివిన రెండేండ్లూ మదనుడు హరి ఇంట్లోనే వున్నాడు. హరికి ముగ్గురు అక్కలూ ఒక్క చెల్లెలూ. వాళ్ళు మదనుణ్ణి అన్నగా చూచుకునేవారు. మదనుడికి వాళ్ళనుచూస్తే ముచ్చటవేసేది. కొందరిచేత తను కావాలని 'తమ్ముడూ' అని పిలిపించుకునేవాడు. తనకు అక్కలు లేరు. చెల్లెళ్లు లేరు. తనను ప్రేమతో ఆదరించే తల్లి లేదు. తనకు మాతృప్రేమ ఎటువంటిదో తెలియదు. హరి తల్లిని చూచి మదనుడు చాటుగా కంటతడి పెట్టుకునేవాడు

పాలపర్తి సుముఖేశ్వరరావు

ఆ తర్వాత మదనుడు చదువు మానేశాడు. హరిమాత్రం ఎం. ఏ చదివాడు, పరీక్షలు రాసి వచ్చాడు. హరి చదువుకూడా పూర్తి అయిపోయింది. హరి వచ్చి రోజంతా మదనుడి ఇంట్లో గడిపేవాడు. ఇద్దరూ కలసి అడవి ప్రాంతమంతా చుట్టివచ్చేవారు. మేడమీద కూర్చుని ప్రకృతి శోభను చూస్తూ వుండిపోయేవారు. రాత్రివేళకు హరి అరవిందుడి కారులో ఇల్లు చేరేవాడు

మదనుడికి హరి లేకపోతే తోచదు. ప్రకృతి అందంగా కనిపించదు. అతని లోయలో ప్రవహించిపోయే సెలయేరు ఆకర్షించలేదు. సంధ్యాకాంతుల్లో ఎత్తుగా ఒత్తుగా వున్న వృక్షాల చిగురుటాకుల మెరుపులూ, ఆ ఆకులతో దోబూచులాడుతున్న రంగురంగుల పక్షులూ, మహానుభావుడి విశాల ఫాలపు ప్రశాంతతను యిముడ్చుకున్న దూరపుకొండల సొగసు అతనిని ఆనందపరచలేవు. హరి ఎదురుగా వుంటే మదనుడి వూహాలు వింత పోకడలు పోతాయి.

ఆకాశ వర్ణాన్ని చూపలేక, పీడి నల్లబడ్డాయి మబ్బు దొంతరలు. లోయలో చీకట్లు దట్టమైనాయి. నౌకరువచ్చి విద్యుద్దీపం వెలిగించి వెళ్ళాడు.

"ఒకే మదన్! నేను వెళ్ళి భోజనం చేసి వస్తా..."

"వెంటనే వస్తావా?..."

ఆ! మీనాన్న కారు వేసుకువెళ్ళలేదుగా. దానిమీద వెళ్ళివస్తా.

"సరే! త్వరగా వెళ్ళిరా. నేనూ ఈలోపల భోజనం చేస్తా"

హరిని మేడక్రిందిదాకా సాగనంపి, త్వరగా రమ్మని మరొక్కసారి హెచ్చరించి వచ్చి తన గదిలో కూర్చున్నాడు మదనుడు.

దినకరుని అస్తమయంతో ప్రకృతి అంధకారంలో మునిగిపోయింది. మిగిలిన చుక్కలు మిలమిలలాడి తిమిరుని కుక్షిలో ఒదిగిపోయిన జగతికి వెలుగునివ్వలేక వెలవెలబోయాయి. లేజాబిల్లి తొంగిచూచి 'నావల్ల కాదన్నట్లు రేఖగా తోచి చీకటిలో లీనమయ్యాడు. కటిక విస్తృతమైన చీకటిని చీల్చుకోలేక పోతూ...పోయి సాయమడిగే విద్యుద్దీపపు కాంతులను తిలకిస్తూ కూర్చున్నాడు — మదనుడు. ఒక గాలి తెరిచిన తలుపుగుండా వీచి మదనుడికి తాకి గిలిగింతలు పెట్టింది. మదనుడి మేను పులకించింది.

సోఫాలో వెనక్కు జేరబడి హాయిగా ఒక నిట్టూర్పు విడిచాడు. ఏదో పత్రిక తిరగేశాడు. పట్టుమని ఒక కథకూడా చదవలేకపోయాడు. ఏమీ తోచింది కాదు. పత్రిక మూసి ఆలోచనలోకి దిగాడు.

నిజానికి హరి అన్నట్లు తన ఊహలన్నీ విపరీతంగానే వుంటాయి. తను రాసే కథలలోకూడా తనకు తెలియకుండానే అనేక సందర్భాలలో చాలా విపరీతమైన ఊహాలు రాశాడు. తనకు తట్టే ఊహాలు అటువంటివి. అంతకంటే మధురంగా, అంతకంటే సుకుమారంగా తను రాయలేడు. సంధ్యవెలుగులలో మబ్బులు తన కంటికి కసాయి కొట్టులో వరుసలుగా కట్టిన మాంసపు ఖండాలుగా గోచరించాయి...తన దురదృష్టమేమో అది...తను ఎన్నోసార్లు మధురంగా వ్రాయాలని ప్రయత్నించాడు. కలం కదలింది కాదు...అయినా తనేం చేస్తాడు! ఎవరి సంస్కారాన్ని బట్టి వాళ్లు ఊహిస్తారు ...మరి తన సంస్కారం ...

తనకు ప్రకృతి తోడు. ప్రకృతిలో లీనమై ఆనందిస్తాడు. ప్రకృతిని చూచి భయపడతాడు. తను మేడమీద కూర్చుని లోయలో కటిక రాళ్ళను చీల్చుకుంటూ ప్రవహించి పోయే ఏటినీ, దానికి ఇరుపక్కలా ఒత్తుగా ఎత్తుగా వున్న వృక్షాలనూ, రకరకాల పక్షుల కలకలారవాలనూ వింటూ కంటూ తన్ను తాను మరిచిపోతాడు. ఆ విశాల ప్రకృతిలో తను ఏకాకియై భయపడతాడు. అతనికి ప్రకృతి ఆ సమయంలో ప్రళయరూపం తాల్చిన రక్కసిలా అగుపి

(61-వ పేజీ చూడండి)

స్తుంది. మొదటి చూపులో ఆనందం అనుభవించి మరుక్షణంలో భయకంపితుడౌతాడు. గట్టిగా కళ్ళు మూసుకుంటాడు అక్కడ కూర్చోలేక లోనికి పరుగెత్తుతాడు. అందుకే తనకు తోడు కావాలి. అందుకే తనకు హరి ప్రక్కన లేనిదే ప్రకృతిలో బాగు కనిపించదు.

తను చిన్ననాటినుండీ అంతే. తను తన తల్లిని చూడలేదు. ఒకవేళ చూచినా తనకు గుర్తు లేదు. తను మాతృప్రేమ ఎరుగడు. తనకు తెలిసింది తండ్రి ప్రేమ. తండ్రే తనను పువ్వుల్లో పెట్టి పెంచాడు. తన తల్లి పోయిన తరువాత తండ్రి మళ్ళీ వివాహం చేసుకోలేదు. దానికి కారణం తనే. ఆయన తనంటే అంత ప్రేమగా వున్నా తను ఆయనతో చనువుగా మాట్లాడలేక పోయేవాడు. ఒక్క తండ్రేమిటి... తను ఎవ్వరితోటి మాటాడలేకపోయేవాడు. తనకు పరాయివారితో మాట్లాడడం అంటే భయం. తను ఎవ్వరితోటి చనువుగా వుండలేదు. తనదొక వింత ప్రవృత్తి. తను చనువుగా మాట్లాడేది ఒక్క హరితోనే.

ఏవేవో ఆలోచనలు అతని మెదడులో తిరిగిపోయాయి గడియారం ఎనిమిదిగంటలు కొట్టింది. ఇంకా హరి రాలేదు. హరిపై అతని ధ్యానం కేంద్రపడింది. వెంటనే తిరిగి వస్తానన్న హరి ఇంకా రాలేదు హరి రాకపోవడానికి మదనుడు కారణాలు ఊహించుకున్నాడు.

ఆ డ్రైవరు తన తండ్రి లేకపోతే విశృంఖలంగా తాగుతాడు. కారును ఏ చెట్టుకైనా ఢీకొట్టలేదుగద!... మదనుడికి భయం వేసింది. గదిలో విద్యుద్దీపపు వెలుగు దూరపు చీకటిని మరింత చిక్కబరచి కనబడుతోంది కళ్ళు పెకల్చుకు చూచినా ఆ చీకటిలో నలుపు తప్ప మరేమీ కనపడటంలేదు...రివ్వున ఒక గాలి వీచి కొండ క్రిందిలోయలో చెట్ల ఆకులు గలగలలాడాయి. ఆకులను దూసుకు పోయే ఆ గాలి సవ్వడి పిశాచాలు వికలంగా కలసి బుసలు కొడుతున్నట్లు వుంది. మదనుడు భయంతో వణికిపోయాడు. సోఫాలోనే పడుకుని కళ్ళు గట్టిగా మూసుకున్నాడు. చీకటిని చూడలేక కళ్ళు మూసుకున్నా లోయలో రేగిన వింత ధ్వనులు వినపడుతూనే వున్నాయి హరి అడుగు సవ్వడికై మదనుడు చెవులు రిక్కించి విన్నాడు. ఎవరూ రావటంలేదు.

తను అనుకున్నట్లు హరికి ఏ ప్రమాదమూ జరగలేదుగద...ఏ ప్రమాదమూ జరగకపోతే ఇంతవరకూ హరి రాకపోవడానికి కారణం? .. తన తండ్రి ఎన్నిసార్లు గడ్డి పెట్టినా ఆ డ్రైవరు తాగడం మానడు. తనకు వాడంటే అందుకే అసహ్యం. వాడు కారు నడుపుతుంటే తనకు భయం వేస్తుంది వత్తులో

పీడకల

(9-వ పేజీ తరువాయి)

వుండి ఇవతంవచ్చినంత స్పీడు పోనిస్తాడు. ఆ స్పీడుకు అలవాటు పడనివాడైతే గుండెపగిలి చావవలసిందే...హరి ఎక్కడైనా పనిమీద ఆగిపోయి వుండవచ్చుగా. మరి కారైనా తిరిగి రావాలిగా. కారుకూడా రాలేదు. హరి వెళ్ళి అప్పుడే రెండు గంటలు దాటి పోయింది. ఇంతసేపు ఏం చేస్తున్నాడో... ఇంటివద్దర.

దూరాన లోయలో గాలులు చేస్తున్న ధ్వనులు వినిపిస్తూనే వున్నాయి. మదనుడు హరినిగూర్చి ఆలోచిస్తున్నాడు. ఈ ఆలోచనతో అతను చీకటిని చూచి పడ్డ భయం కొంత తగ్గింది. తగ్గిందనడంకంటె ఆ భయం అతనిలోనే ఒక ప్రక్కగా ఒదిగియుందనడం న్యాయం. అతనికి ఇంతలో ఒక కునుకు పట్టింది. అతని ఆలోచనలు మాత్రం తెగిపోలేదు. అతని మెదడు ఆలోచిస్తూనే వుంది. అది ఒక విచిత్రావస్థ. అది నిద్ర పట్టీ పట్టని స్థితి. అది ఆలోచనలు తెగీ తెగని సంధిసమయం ఒక ఆలోచనకూ ఒక ఆలోచనకూ సంబంధం దూరమౌతోంది.

నాకోసం తనన్నా పడితే బావుణ్ణు... ఆ డ్రైవర్ని తీసేసి ఇంకో డ్రైవర్ని పెట్టుకోవాలి... తన మాట నాన్నగారు కూడా కాదనరు... అయినా హరంటే తనకెందుకంత ప్రేమ? .. హరి హృదయమిచ్చి మాట్లాడుతాడు... వాడు చదువుకు వెళ్ళిన ఆ రెండేండ్లూ తను తోచక తికమక పడిపోయాడు. ఇంత అలక్ష్యం ఎందుకో?.. తను వెడదామంటే కారైనా లేదు.. ఈపాటకి ఇంటి దగ్గర బయలుదేరి వుంటాడు.. కొండ రోడ్డంతా మెలికలే. పైగా చీకటి... తనకు చీకటంటే ఎందుకింత భయం?... చీకట్లో మిణుగురు పురుగుల మెరుపులు... ఎంత బాగుంటాయో!...కాని అందం దానిది.. చీకటి లేకపోతే వెలుగు అందం ఎక్కడిది?...ప్రపంచంలో చీకటి భాగమే ఎక్కువ వుండాలి...అమావాస్య నాటి నక్షత్రాలు అందుకే బాగుంటాయి...

ఏవేవో ఆలోచనలు మెదడులో తిరిగి పోతున్నాయి ఒకదానికి ఒకదానికీ సంబంధం లేదు. అతనికి నిద్రపట్టింది. అతనిని లేపడానికి వచ్చిన నౌకరు అతను నిద్రపోతుండటం చూచి లైటు ఆర్పి వెళ్ళిపోయాడు. హరి రాలేదు. మదనుడు నిద్దలో కూడా తనకు తెలియకుండానే హరి రాకను గూర్చి ఆలోచిస్తున్నాడు. ఆ ఆలోచనలకు రూపకల్పన చేస్తోంది అతని మెదడు—'హరికై మదనుడు ఒక వీధి వెంట వెడుతున్నాడు. వీధికొక ప్రక్కగా వరుసగా విద్యుద్దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. ప్రతి రెండు దీపాలకీ మధ్య చీకటి వ్యాపించి వుంది. ఆ ప్రదేశానికి వచ్చేటప్పటికి మదనుడికి ఎందుకో భయం వేస్తోంది. త్వరగా అడుగులు వేసుకుంటూ నడుస్తున్నాడు దూరాన గాలిని దూసుకు పోతూ కారు చేసే ధ్వని. అప్పుడప్పుడు కారు హారన్ శబ్దాలూ వినబడుతున్నాయి.

అతను ఒక మలుపు తిరిగాడు. అది తను నడిచి వచ్చిన దానికంటె కొంచెం చిన్న సందు. ఆ సందులో మధ్యగా ఒక వీధి దీపం వెలుగుతూంది మలుపు తిరిగి చోటు అంతా చీకటి. మదనుడు గుండెలు బిగబట్టుకుని గబగబా అడుగులు వేశాడు. లైట్ స్తంభం దగ్గరకు వచ్చాడు. ఆ స్తంభానికి ఎదురుగా ఒక పెద్దమేడ మేడ పైభాగపు గదులలో వెలుగుతున్న దీపపు కాంతులు కిటికీలగుండా వెలికివచ్చి గదులలో ఎవరో వున్నారని తెలియజేస్తున్నాయి.

మదనుడు గేటుగుండా మేడలోనికి వెళ్ళిపోయాడు. ఎవరో అతనిని ఆపారు. అతను వెనుదిరిగి చూశాడు. కొండంత దేహంతో భయంకరంగా వున్నాడొక వ్యక్తి. వాని కళ్ళు మెరిసిపోతున్నాయి. వాడు తనవంక వురిమి చూశాడు. ఆ చూపులో 'ఎక్కడికి' అనే ప్రశ్న ధ్వనించింది. తను వణికి పోయాడు ఏదో సమాధానం చెప్ప బోయాడు. ఏదో చెప్పాడు. వాడు తనను లోపలకు వెళ్ళ పొమ్మన్నాడు. తన కాళ్ళు వణికిపోయాయి."

స్వర్గానికి వేసిన నిచ్చెనలా మేడమెట్లు తెలుసుకోలేనంత ఎత్తున వున్నాయి ఆ మెట్లు తను ఎక్కలేదు. అయినా మెట్లు అంత ఎత్తున ఎట్లావున్నాయో!...ఎక్కడం ఎట్లాగా అని ఆలోచిస్తూ అక్కడే నిల్చుండి పోయాడు. మరుక్షణంలో తను మేడమీద వున్నాడు. తను ఎట్లా మెట్లెక్కాడో తనకే అర్థంకాలేదు. అంతా అయోమయంగా వుంది. అది హరి ఇల్లు కాబోలునని అనుమానం కలిగింది. తను హరికోసం బయలుదేరి ఇక్కడకెందుకు వచ్చానా అనుకున్నాడు. తనకు ఎదురుగా ఒక తలుపు కనిపించింది. తను వెళ్ళి తలుపు తోశాడు.

అది హరి గది. తన మనసు కొంత కుదుట పడింది. హరికోసం గదిలోకి చూశాడు. హరి ఒక కుర్చీమీద కూర్చున్నాడు. అతను ఏదో పండు చాకుతో ఒలుస్తున్నాడు. తన్ను చూచి ఒక నవ్వు నవ్వాడు. తన కెందుకో ఆ నవ్వు కొత్తగా తోచింది తన కెందుకో వికృతంగా నవ్వినట్లనిపించింది. హరి ఎందుకట్లా నవ్వాడా అని ఆలోచిస్తూ అడుగులు లోపలకు వేశాడు. హరి లేచి తనదగ్గరకు వస్తున్నాడు. అతని ముఖంలో ఏదో గాంభీర్యం వుంది. ఎప్పుడూ చిరునవ్వు నవ్వుతుండే హరి ఇట్లా వున్నా

హరివంశం

(47-వ పేజీ తరువాయి)

ఆ నీళ్లు ఎలగా పెంచాలో తెలియక యశోద, ధర్మద, నందుడు మొదలైన వాళ్ళంతా ఇనయిపోయినారు. ఇదికూడా ఏదో మహాత్మ్యమే నేమో అనుకున్నారు గోపకులు, గోపికలు. రోహిణి కృష్ణునివంక చూసింది. తలి వనుక పక్కనున్న నీలను చూచింది. ఆ కృష్ణుడు చిరునవ్వు నవ్వినాడు. ఆ నీల సిగ్గుపడింది. రోహిణికి అర్థమైంది. "పిల్ల ఏమో అనుకున్నాను. అయినా అట్లా నీళ్లు పెట్టి పూర్తికాదంటే ఏమైనట్లు! పిల్లవాని పూరికే వున్నాడాయేమిటి! పదే నాయనా! ఇవ్వాళటికి నేను ముఖం కడుగుతాను ఇగో నీళ్ళు. అటా ఈ నేతో పుచ్చుకొని, నా చేతుల్లో పోస్తూవుండు. అది. ఇదిగో పిల్లా! రేపటినుంచి ఈ పని నీవు చూసుకోవలసిందే" అన్నది. అని రోహిణి కృష్ణుని ముఖం కడిగింది. ఒళ్లు తుడిచింది. ఆ మునుపాటినుండే నీలయే ఈ అన్నిపనులు చేసింది శ్రీకృష్ణుడు దానిని కాదనలేదు. ఎవ్వరూ కాదనలేదు. అంతా దాని అనురక్తిని, భక్తిని చూచి మెచ్చుకున్నారు. "అవును! భార్యకాబోతున్నది మేనమామ కూతురు! ఈమాత్రం చేయవద్దా" అని వృద్ధగోపికలు అన్నారు అంతటి అద్భుతం అక్కడ తమ జీవితాన్ని విభిన్నం చెందిస్తూ వున్నా, వారిలో సాంసారిక జీవన సౌభాగ్య సౌందర్యాలు పాడుపడిపోలేదు. వారి సాంసారిక జీవనానికి, ఆముష్మిక జీవనానికి భేదం లేదు వలె వుంది. అనుక్షణము వారు శ్రీకృష్ణపదనిగదితముఖులు; అనుక్షణమువారు శ్రీకృష్ణ మహిమానుకర్ణన తత్పరులు; అనుక్షణము వారు శ్రీకృష్ణప్రియా మధుర పరిచర్యా సమాపాదిత సంతోష సౌభాగ్యవంతులు, వారి జీవితం ఆ ఏడురోజులు శ్రీకృష్ణ కైంకర్యంగా సాగిపోయింది. ఏడురోజులు గిరిగృహం మహారాజ వాటికను పోలి అనుక్షణ హాయిగొలిపిన పరితృప్తి హసితమై పొసలింది. బయట ఇంద్రుని జడిగాలిగాని, లోపల పురుహూతుని వేడిలేదు బయట ఆసారధారావర్షణంగాని లోపల అసారధారాకర్షణం లేదు. బయట పిడుగుల పతనంగాని, లోపల ఇడుములు అన్నవిలేవు. గిరికింది బృందావనాన్ని బృందారకలోక మందారకుడు, సహస్రనేత్రుడు, ఏమీ చేయలేకపోయినాడు

ఏడోరోజున ఇంద్రుడు తన బలాహక బలాలను ఉపసంహరించివేశాడు. అతని ప్రయత్నం నిష్ప్రయోజనం అయిపోయింది. ఆకాశం నిర్మేఘమై, నిర్మలమై, ధౌతఖడ్గాభమై, నిర్మోకా[illegible] భుజగసదృశమై నితాంతమైన నిజచ్ఛాయతో తిరిగి [illegible]లింది అకాలవర్షాగమంవల్ల చెలువలు కట్టిన నీళ్లు వాకలంపడి, వెలియబారగా, తిరిగి తృణోత్కరాలతో బృందావనం ఇంపెసలారింది. మొదలలో పచ్చదనంతో తీగలు తిరిగి కొనలలో కొంకరు తేరాయి. తరువులు తిరిగి మెత్తని ఇగురాకులను తొడిగి చల్లగాలికి రంగస్థలాలై ఉల్లసిల్లాయి. ఏకాగ్రతతో పూన్చిన రధాన్ని అనురాగంతో తోలించుకుంటూ వచ్చిన దీప్తిమద్భాస్కర దేవుడు అహస్కరాలయిన తన కిరణాలతో బృందావనంలో సర్వస్థావర జంగమ భూతప్రపంచాన్ని సంప్రాణించి మేఘపు కన్నా మహాత్మ్యపూర్ణమైన గోవర్ధనగిరికి ప్రదక్షిణించాడు. గోపాలదేవుని గోపాలోత్సవం చరితార్థమైంది. గోవులు వికటాలై నగచర మనోజ్ఞ సంప్రసారితను పచ్చిక విగిలాయి. శ్రీకృష్ణదేవుడు సావరాత్రికమైన గోవర్ధనగిరి ప్రదేశాన్ని తిరిగి స్వస్థానంలో స్థాపించాడు. ఆ అద్భుతాన్ని తిలకించి గోపకులు అక్కడే నిలుచుండిపోయినారు. గోవులు కదలలేదు శ్రీకృష్ణుడు వారి దిక్కు మందస్మితం చేశాడు. బలరాముణ్ణి చూచి "రామా! అందరిని ఇళ్ళకు చేర్చు. నేను కొంతసేపు ఆగివస్తాను" అన్నాడు. అప్పుడు అందరికి అతని అభిమతం తెలిసింది. అంతా కదిలి వెళ్లారు. శ్రీకృష్ణుడు మాత్రం గోవర్ధనానికి ప్రమాణం చేశాడు. అక్కడ చక్కని ఒక ఉన్నత ప్రదేశంలో, సమభాగంపై ఒక్కడు ఆసీనుడైనాడు. క్రింద గోబృందాలు గోపాల బృందారకులు కదిలిపోతూ వుంటే, చూస్తూ, పాలోచనుడై కూర్చున్నాడు. శివుడు, వరగుడు, విభుడు గోవర్ధన సింహాసనాసీనుడై గోలోకాన్ని ఆలోకిస్తూ కూర్చున్నాడు.

★

పిడికిలి

తెమిటా అనుకున్నాడు. హారి మళ్ళీ నవ్వాడు. ఆ నవ్వు మరీ వికృతంగావుంది. అతను హారి కొడదేమోనని తను సందేహించాడు

అతను హారి కొడు... తన గుండె దడదడ కొట్టుకుంది. తను వణికిపోతున్నాడు. ఆ వ్యక్తి తనదగ్గరకు వస్తున్నాడు. అతని చేతిలో కత్తివుంది... అతను... అతను... తను మేడ క్రింద చూసిన వ్యక్తి. వాడు గట్టిగా నవ్వాడు అది ప్రళయసమయంలో మేఘగర్జనలా వుంది. తను వినలేక చెవులు మూసుకున్నాడు. వాడు బలంకొద్దీ తనను పొడవబోయాడు... తను తప్పుకున్నాడు వాడు కింద పడిపోయాడు ... తన చేతిలో కత్తి వుంది!.. తను వాడిని పొడిచాడు... కసితీర పొడిచాడు ... రక్తం చిందింది. తన ఒంటి నిండా రక్తం చిమ్మింది... వాడి ముఖమంతా రక్తమయమైంది... గదిలో అంతా రక్తం... ఎటు చూసినా రక్తం తను భయంతో కంపించిపోయాడు ఎవరైనా వస్తున్నారేమోనని తలుపువంక చూశాడు. ఎవ్వరూ రావటంలేదు

క్రిందపడిపోయిన వ్యక్తి కదిలాడు ఆ కదలికలో అతని ముఖం తనకు స్పష్టంగా కనిపించింది. అది... ఆ ముఖం... హారిది!!..

తన హృదయస్పందన ఒక క్షణం ఆగిపోయింది. కెవ్వున కేక వేశాడు. అంత కేక పెట్టినా ఎవ్వరూ రాలేదు. తన కండ్లవెంట నీళ్ళు కారిపోయాయి. తన చేతులనుండి రక్తం బిందువులుగా క్రిందకు జారిపోతోంది, క్రింద పడివున్న హారి ముఖం అంతా రక్తంతో బీభత్సంగా వుంది.

తను హారిని హత్యచేశాడు.. తను హారిని చంపేశాడు. తను హంతకుడైపోయాడు .. తల పగలకొట్టుకుందా మనుకున్నాడు.. ఆ మేడమీదనుండి దూకి చచ్చిపోదా మనుకున్నాడు. తనకు ఎవరైనా శిక్షవేస్తే బాగుండుననిపించింది. తను హత్యచేశాడు... నిష్కారణంగా తను హత్యచేశాడు.

తనను పోలీసులు పట్టుకుంటారు. దూరంగా పోలీసుల ఈల వినిపించింది. తనకు ఏమి చెయ్యడానికీ తోచలేదు. తను పరిగెత్తాడు. మేడమెట్లు దిగిన గుర్తు తనకు లేదు. తను వీధివెంట పరిగెత్తుతున్నాడు. వేగానికి తను భయపడుతున్నాడు. తనకు వెనకగా ఒక కారు వస్తోంది. అందులో తనను పట్టుకోవడానికి పోలీసులు వస్తున్నారు. తన ప్రమేయం లేకుండానే తను పరుగెత్తుకుపోతున్నాడు ఎంతసేపటికీ కారు తన్ను చేరలేకపోయింది. తను తన ఇల్లు చేరాడు తన గదిలోకి వచ్చి కూర్చున్నాడు. తన చేతులనుండి రక్తం ఇంకా కారుతూనే వుంది. తను గుడ్డతో తుడుచుకున్నాడు. అయినా రక్తం కారుతూనే వుంది.

తను రొప్పుతున్నాడు. తనకు శ్వాస పీల్చడమే కష్టమయిపోయింది. తను యమయాతన పడుతున్నాడు. తను హారిని ఎందుకు హత్యచేశాడో అర్థంకాలేదు. తను తన చేతులారా తన మిత్రుణ్ణి చంపుకున్నాడు. తను ఇక బ్రతికినా బ్రతుకకపోయినా ఒకటే. అతను లేకపోతే తను జీవించలేడు. తను చచ్చిపోవాలి.. తను పోయినా హారి తిరిగిరాడు.. తను నీచుడు... తను ఏ కారణమూ లేకుండా ఒక మిత్రుణ్ణి చంపాడు... తనను.. పోలీసులు వదలరు... తనను పోలీసులు ఉరితీస్తారు!...'

—మదనుడి మనసు యమయాతన అనుభవించింది అతను గిజగిజలాడిపోయాడు. అతను నిద్రనుండి లేచాడు... అంతా చీకటి!...

ఆంధ్రసచిత్రవారపత్రిక

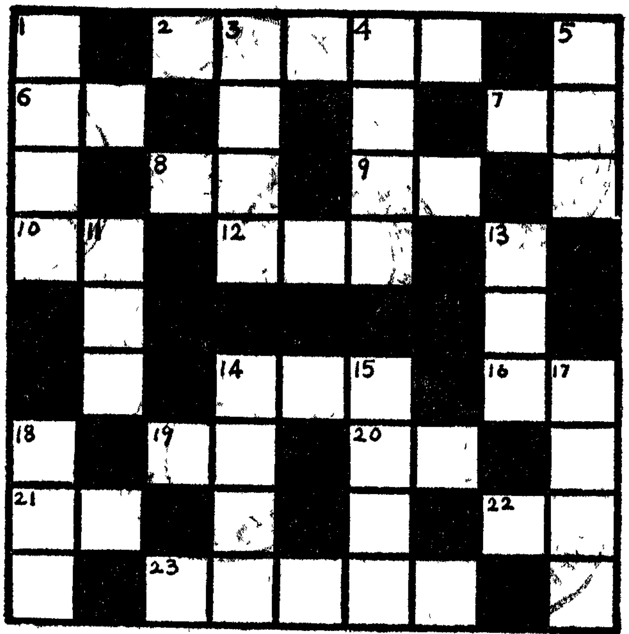

గళ్లనుడికట్టు-1

అడ్డము

(2) దీనికి అంతులేదనిపిస్తుంది!

(4) నాలుగుకాళ్ల జంతువు చేసే శబ్దం;

(7) ఆరేడు సంఖ్యలలో ఒక పరిపాలకుడు.

(8) అరవవాళ్ల అర్థ.

(9) కరివేపాకుచెట్టులోది చిన్న జంతువు మాత్రం కాదు;

(10) శ్రీరామునిలో ఋషికూడా ఉన్నాడు.

(12) ఎప్పుడు అద్దంలో ఎటు చూసినా కనిపిస్తుందేమో!

(14) మొట్ట మొదట.

(16) 18 నిలువులో ఉన్న ఒక ప్రసిద్ధపౌరాణిక వ్యక్తి.

(19) నిద్రలో ఉన్న!

(20) తలక్రిందులయిన సమయం ఇది.

(21) ఆఫ్రికాలో కూడా సంస్కృతం పేరుకల దేశం ఉన్నదంటావా?

(22) అర్జునుడిని కోర్టులో తలక్రిందులుగా బోనులో పెట్టండి చూద్దాం!

(23) ద్రాక్షాపాకంకన్నా కొంచెం కష్టమైనదంటారు.

నిలువు

(1) ఈ మృగాన్ని ధరించినట్లు పేరు పెట్టుకున్న తన్ని నూతిలో పడేశారు.

(3) కరు.

(4) చాలా తక్కువసేపును సంబంధించినది.

(5) వేడుకోకపోతే తమాషా ఉంది.

(11) వాని ముఖమును చెల్లించేటప్పుడు జాగ్రత్తగా చూడండి, బాడుగు తెలుస్తుంది:

(13) ఆడది ఒక పెద్ద కథ.

(14) వర్ష ఋతువులో ఇది కొటూరి పింగళి కవులు వ్రాసిన కావ్యం!

(15) రెండుసార్లు మెరిసేది?

(17) ఏనుగులు దంతాలతో చేసేపని-(మీరనుకునేది మాత్రం కాదేమో!)

(18) పాపము,

తను అప్పుడే నిద్ర లేచిన విషయం తనకు తెలియదు...తనకై పోలీసులు వస్తారు... తను హత్యచేశాడు ... అందులోనూ తన ప్రాణమిత్రుణ్ణి.

మదనుడికి అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది అతను పారిపోబోయాడు...లేచి పరుగెత్తాడు...అంతా అంధకారం !... అంతా చీకటి !!...తను పరుగెత్తాడు. తన మోకాళ్ల మీద ఎవరో పెద్ద కట్టెపెట్టి కొట్టారు...ఆ బాధకి తను అరవలేదు...ఇంకెవరో కేక వేశారు...వారే అరిచాడు...తన మీద ఎవరో లైటు వేశారు. తన మోకాళ్లు విరిగిపోయాయి...తను తూలబడిపోతున్నాడు... ఎంతసేపటికీ తను భూమిమీద పడలేదు... దిగిపోతున్నాడు. అఘాతంలోకి దిగిపోతున్నాడు... గిలగిలాడిపోయాడు ... క్రిందపడిపోయాడు....తన తల పగిలి ముక్కలైపోయింది...ఒంటినిండా వేలుగా ముళ్ళు గుచ్చుకుపోయాయి...తన ఒంటినిండా రక్తం కారుతోంది....తను వారిని చంపాడు... తనకు మంచిప్రాయశ్చిత్తంజరిగింది.. తన్ను తానే మరచిపోతున్నాడు. తన ఒళ్ళంతా ఏదో ఒకవిధమైన తీపు అనుభవిస్తోంది... తన్ను తాను మరచిపోతున్నాడు...తన్ను తాను మరచిపోయాడు.

* * *

మదనుడి శవం లోయలో రాతిమీద ముళ్ళకంప ప్రక్కగా పడి చితికిపోయింది. అప్పుడే ఇంటినుండివచ్చిన వారి మదనుడి గదిలోకి వచ్చి లైటు వేశాడు. అప్పటికే మదనుడు పిట్టగోడ దగ్గరకు పరిగెత్తాడు అతని మోకాళ్లు గోడను కొట్టుకున్నాయి అతను ముందుకు తూలి లోయలోకి విరుచుకు పడ్డాడు. వారి కొయ్యబొమ్మలా నిశ్చేష్టుడయ్యాడు ★

జీవనగంగ

(37-వ పేజీ తరువాయి)

కెందుకో ఆలస్యం అయింది. బహుశా ఏదన్నా మీటింగు పెట్టారేమో"

"ఒక్కడూ వస్తాడేమిటి?"

"లేదు కూడా మల్లి బాబు వుంటాడు. అతను కాలేజీనించి వచ్చేటప్పుడు వెంట పెట్టుకుని తీసుకువస్తాడు."

"అతనెవరు?"

"ఒక మంచి కుర్రవాడు. బి. ఏ. చదువుకుంటున్నాడు. ప్రతి ఉదయం ఈ అరుగు మీద ట్యూషన్ చెప్పుకుని డబ్బు సంపాదించుకుని చదువుకుంటూంటాడు"

"మన వాడేనా?"

"అంటే?"

"కులం, గోత్రం"

"అది నాకు తెలియదు"

"అటువంటి నాయనా అలాగంటావు, ఎవరో తెలుసుకోకుండా ఇంట్లో పెట్టుకుంటామా? కొంపతీసి అలగా జాతివాళ్ళు కాదుగదా?"

ఈ కర్కశమైనధోరణికి ఉద్రేకపడినమనస్సుని అణుచుకుని అతను ఎవరైతేనాకు దేనికి? కుర్రవాడు చాలా మంచివాడు. కష్టపడి సంపాదించుకుని చదువుకొంటున్నాడు. నెమ్మదైన స్వభావం. ఇక పోతే మాంసాహారో, శాఖాహారో అంటావా? అతను హోటల్లో భోజనం చేస్తున్నాడు. అది బ్రాహ్మణహోటలు అని మటుకు నాకు తెలుసు. దాన్ని బట్టి శాఖాహారే అనుకుంటున్నాను. ఇలాంటి మంచి గుణాలు కలిగిన వ్యక్తి ఏ కులస్తుడైతే నేం? ఒకనాడు ఒక సంఘటన జరిగింది. అతని గురించి సదభిప్రాయం కలిగించిందా సంఘటన. ఆ తరువాత అతను చాలా రోజులకి ఒకనాడు మా ఇంటికి వచ్చాడు. సహాయం కావాలన్నాడు. అడగమన్నాను. పరిస్థితంతా చెప్పి "ఈ అరుగుమీద పిల్లలకి చదువు చెబుతాను ఆ వారకాస్త చోటు ఇప్పించండి. ఆపాకలో పడుకోనియ్యండి." అన్నాడు అలాగే అన్నాను. ఆ తర్వాత అతను కాలేజీలో చేరాడు. పదిమందినీ మంచిచేసుకున్నాడు. నెలకి ఎలాలేదన్నా బాగానే సంపాదించుకున్నాడు."

(ఇంకావుంది)